

WYPOMINKI

"Bóg przyjmuje łaskawiej i częściej wysłuchuje modlitw za zmarłych niż tych, które zanosimy za żyjących. Zmarli bowiem bardziej potrzebują tej pomocy, nie mogąc tak jak żywi, pomóc sobie samym i zasłużyć na to, ażeby Bóg ich wybawił"

(św. Tomasz z Akwinu).

Wypominki to jedna z najbardziej popularnych form modlitwy błagalnej za zmarłych, której tradycja sięga X wieku, jakkolwiek zwyczaj recytowania imion wiernych był już obecny w starożytnej liturgii.

Około II-III w. w Kościele chrześcijańskim pojawiły się bowiem dyptyki, czyli listy imion osób żyjących (biskupów, darczyńców i dobroczyńców) oraz zmarłych (świętych, męczenników oraz pozostałych wyznawców), które odczytywano podczas przygotowywania darów ofiarnych albo w trakcie modlitwy eucharystycznej.

Ponieważ recytowanie tych list trwało bardzo długo, z upływem czasu dyptyki zdecydowano się zastąpić wspomnieniami, w ramach których wymieniano imiona tylko jednej bądź kilku osób wiernych.

Dzisiejsze wypominki nawiązują do tej starożytnej tradycji, która kryje w sobie głęboki sens. Zapisując imiona naszych bliskich zmarłych, a następnie je czytając, wierzymy, że są oni zapisani w księdze życia, o której wspomina Apokalipsa św. Jana. Jest to księga, w której widnieją imiona zbawionych. Wypominki wyrażają więc naszą wiarę w życie wieczne i zaufanie do miłosiernego Boga, który pragnie zbawić każdego człowieka. Ta forma modlitwy mówi również o więzi, która łączy nas, żyjących na ziemi, z osobami, które są w czyśćcu, a także z tymi, którzy już są w niebie. Stanowi to wyraz jedności całego Kościoła: pielgrzymującego na ziemi, pokutującego w czyśćcu oraz triumfującego w niebie.

Znaczenie wypominek jest tym większe, że podobnie jak w starożytności, tak i dzisiaj, związane są one z Eucharystią. Za zmarłych wypisanych na kartkach wypominkowych odprawiane są Msze św.